

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Den hygiejniske Congres. (Juli 1858)

Citation: Ploug, Carl: "Den hygiejniske Congres. (Juli 1858)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 325. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid86257/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Vi trofaste Svende, vi holde vort Ord,
Og tage det atter i jublende Kor:
Vi mødes og skilles, men mødes igjen,
Naar Løftet os kalder, og give os hen
For Fortidens Minde, for Fremtidens Haab,
For Sandhedens Sejer og Hjerternes Raab,
For Norden,

Den hygiejniske Congres.

(Juli 1858).

—
Udi Paris sidder en Congres
Af store Magters Diplomater
Og svøder over et Vognmandslæs
Af Memoirer og Traktater.
Den regulere skal Europas Fred,
Som der er altid lidt at lappe ved;
Melig det hand's
Dog, at den end's
Langt mindre pant, end den begyndte.

Vi, som kom sammen i højen Nord,
Har nu et kjønt Exempel givet,
Endskjønt vor Enighed ej var stor
Der, hvor vi mødtes før i Livet:

Thi ej alene Læge og Jurist,
Men ogsaa Politi og Publicist
Her sammen sad,
Og skilles ad
Idag som ganske gode Venner.

Det kommer af, at der dog er Eet,
Hvorom vi har en fælles Mening,
Som, om vi færdes end nok saa spredt,
Dog knytter os til en Forening;
Det er, at intet Kald og intet Fag
Og intet andet Maal og anden Sag
For hver især
Er mere værd
End det, et Menneske at være.

Vi har et Hjerte for Sorg og Nød,
For Livets vrang, mørke Side,
For dem, som vies en tidlig Død,
For dem, som trænges, og som lide;
Vi har en Vilje til at fejle ren
Uvidenheds og Fordoms Rendesten
Og skaffe Luft,
Velværens Duft
Og Sandheds Lys i ringest Hytte.

Saa vidt vi gaa uden Divergens;
Men hvorfor ikke gaa lidt længer?
Ej blot den fysiske Existens
Til Lys og Luft og Søndhed trænger;
I Aandens Rige selv paa maagen Plet
Staaer Hygiejnen yderligen slet,
Og overalt
Gaar det s'gu galt,
Hvor mod Naturens Ret man synder.

Men har da ikke Naturens Røst
Talt til os just i disse Dage,
Og bryder frem nu fra hvert et Bryst,
Da vore Gjæster bort skal drage?
Og kom ej atter den Erfaring frem,
De har det bedst hos os, og vi hos dem?
At Kiv er Ondt,
Men det er sundt,
At Brødre enig virke sammen?

Gid denne Stemme maa aldrig dø,
Saalidet her som i det Fjerne!
Og gid vi maa have saa't et Frø,
Som skyder Ax og sætter Kjerne!

En Kjerne, som gi'r rent og kraftigt Brød
For mangen Slegt, der endnu ej er fød!
Hermed Farvel!
Velgang og Held
Og Sundhed over hele Norden!

De nordiske Naturforskere.

(Juli 1866)

Det er engang Naturens Lov,
At Alt, som lever, ej skal vare:
Den gulner snart, den grønne Skov,
Snart tier Luftens Sangerskare;
Men røres Aand i Livets Færd,
Da er den Evigheden værd,
Og Fremtidsspirer i sig bær,
Som voxe frem i nye Former.

Se, dette Samlivs Sommerlands
Sig snart bag Horizonten fjæler,
Og gjennem Glædens Vedbendkrands
En Afskedstaare alt sig stjæler;
Men kom vi hid i Sandheds Hverv
Og offred hver sin Kundskabsskærv,
En kun sit Korn, men Æn sin Kærv,
Saa kom vi ej forgjæves sammen.